

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína, a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **S. K.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Haškova 1714/3, Pražské Předměstí, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Nad Štolou 3, v Praze 7, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2012, čj. OAM-254/ZA-06-P12-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové z 19. 8. 2013, č. j. 29 Az 22/2012 - 67,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Janu Urbanovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč. Přiznaná částka bude na účet advokáta vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalovaný rozhodnutím z 13. 9. 2012, č. j. OAM-254/ZA-06-P12-2010, neudělil žalobci (dále též „stěžovateli“) mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Krajský soud v Hradci Králové žalobu stěžovatele jako nedůvodnou zamítl rozsudkem z 19. 8. 2013, č. j. 29 Az 22/2012 - 67. Krajský soud se nejprve ztotožnil s názorem žalovaného, že v případě stěžovatele nebyl naplněn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť stěžovatel nebyl nikdy politicky aktivní a důvody opuštění vlasti též nebyly politického charakteru. Pokud šlo o stěžovatelovy problémy s policií, která měla stěžovatele dvakrát zadržet a vyslýchat jej pro podezření ze styku s extremisty, soud konstatoval, že s ohledem na odlišné výpovědi stěžovatele o dobách, kdy mělo k jeho potížím docházet, nemohl žalovaný uváděné

skutečnosti hodnotit jako věrohodné. Soud poukázal na výpověď stěžovatele, že jeho snahou je prostřednictvím azylové procedury získat legalizaci pobytu v České republice. Krajský soud dále shrnul zjištění žalovaného, že stěžovatel po přestěhování do Dillí již žádné problémy s policií neměl a s ohledem na velikost země původu měl i nepřeborné možnosti přesídlení. Soud poukázal na to, že stěžovatel si na údajné jednání policie nikde nestěžoval, ač se mohl bránit formou stížnosti k Celostátní komisi pro lidská práva či návrhem proti veřejné újmě u kteréhokoliv soudu. Krajský soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného o nesplnění podmínek pronásledování stěžovatele podle § 12 zákona o azylu.

Krajský soud krátce konstatoval, že důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu na žalobce vztáhnout nelze. Krajský soud dále neshledal v případě stěžovatele důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť ani stěžovatel nic konkrétního neuváděl k tvrzení, že má v České republice navázány sociální vazby, které jsou silnější než k jeho rodině v zemi původu.

Krajský soud se neztotožnil ani s tvrzením stěžovatele, který se obával návratu do země původu, protože by mohl být opět zadržen policií. Soud k tomu konstatoval, že stěžovatel sám uvedl, že nemá o domově žádné zprávy a s nikým není ve styku. Krajský soud dále vycházel z podkladů, které žalovaný k situaci v zemi původu stěžovatele shromáždil. Soud konstatoval, že stěžovateli pro případ návratu do Indie nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Krajský soud zjistil z podkladové zprávy z 8. 4. 2011, že zákon zaručuje svobodu pohybu uvnitř země, cestování do zahraničí, emigrace a návratu do vlasti, vláda spolupracuje s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Zpráva z 30. 3. 2012 pak podrobněji popisuje návrat neúspěšných žadatelů o azyl do Indie s tím, že i pokud nemají platný cestovní doklad, jsou podrobeni výslechu, po němž však mohou většinou svobodně opustit letiště. Nejsou známy případy, kdy by indiští občané byli z důvodu, že v zahraničí požádali o status uprchlíka, nuceni podstoupit jakékoliv špatné zacházení. Mobilita po rozsáhlém území Indie je zejména pro muže dobře možná.

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel je názoru, že krajský soud se nezabýval namítanou nezákonností rozhodnutí pro porušení § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Stěžovatel konkrétně uvedl, že žalovaný při svém rozhodování nedbal dostatečně povinnosti zjistit řádně stav věci, řádně se nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci, se skutečnostmi uvedenými stěžovatelem v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při pohovorech před žalovaným. Krajskému soudu stěžovatel dále vytkl, že se v rozsudku zaměřil na opakování závěrů žalovaného a nezdůvodnil ani neobjasnil, jakým způsobem dané skutečnosti hodnotil či zvažoval. Vzhledem k tomu, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkami a důvody, považuje, stěžovatel rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Podle stěžovatele žalovaný k rozhodnutí neshromáždil dostatečné množství podkladů zejména s důrazem na tvrzené skutečnosti o skupinkách členů Chalistán, které jej

pokračování

navštěvovaly doma a vyhrožovaly mu smrtí. Žalovaný ani krajský soud nemohl poté objektivně posoudit hrozbu ohrožení života nebo jiné závažné újmy bezprostředně hrozící stěžovateli při návratu a následném pobytu v zemi původu. Z tohoto důvodu bylo podle stěžovatele řízení před žalovaným zatíženo vadami dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit.

Stěžovatel namítl, že v řízení před žalovaným i před soudem uváděl relevantní skutečnosti pro udělení humanitárního azylu, krajský soud však v rozsudku stroze konstatoval, že v případě stěžovatele je z obsahu spisu zřejmá neexistence důvodů hodných zvláštního zřetele, a že ani sám stěžovatel k tomuto nic konkrétního neuváděl. Stěžovatel s tímto závěrem krajského soudu nesouhlasil, když poukázal na délku doby pobytu mimo vlast, vznik nových sociálních vazeb v České republice a zánik vazeb bývalých. Stěžovatel zdůraznil, že již ani neudrží kontakt s příbuznými a známými v zemi původu.

Stěžovatel má za to, že jeho kasační stížnost je přijatelná, neboť svým významem přesahuje jeho vlastní zájmy. Krajský soud pochybil, pokud z odůvodnění rozsudku není zřejmé, jak se vypořádal s konkrétními tvrzeními stěžovatele, které mohou mít význam z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Takové pochybení proto mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Stěžovatel poukázal na právní názor Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, www.nssoud.cz, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS), podle něhož je povinností krajského soudu vypořádat se se všemi námitkami účastníků řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu, za jehož účelem byl se stěžovatelem veden pohovor, ve kterém měl prostor uvést veškeré relevantní důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl. Žalovaný připomněl, že v odpovědích nebyl stěžovatel nijak omezován a s protokolem o pohovoru byl seznámen, výpověď nedoplňoval, nežádal změny a s obsahem protokolu o pohovoru souhlasil, správnost přetlumočeného textu stvrdil svým podpisem. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení shromáždil řadu materiálů týkajících se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Indii, vycházel ze spisových materiálů vedených k předchozím řízením o udělení mezinárodní ochrany č.j. OAM-736/LE-C10-2002 a č.j. OAM-10-176/LE-C06-2007. Jelikož stěžovatel měl možnost se před vydáním rozhodnutí s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim, čehož využil a k uvedeným podkladům neměl připomínky, žalovaný považuje kasační námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu za neopodstatněnou.

Žalovaný je ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu v Brně, ze 7. 6. 2006, č. j. 3 Azs 207/2005 - 57, toho názoru, že pokud jde o tvrzené pronásledování ze strany policie i samotných členů teroristického hnutí, tyto skutečnosti nejsou azylově relevantní z pohledu § 12 zákona o azylu a nebyly by relevantní ani v případě aktivní žalobcovy podpory hnutí. Žalovaný poukázal na to, že stěžovatel nikdy nevyhledal pomoc u nadřízeného orgánu policie, či nepodal stížnost na postup policejního orgánu, nelze tedy dovozovat, že by mu ochrana nebyla poskytnuta. Žalovaný připomněl, že se náboženskou orientací stěžovatele pečlivě zabýval a neshledal, že by stěžovateli hrozilo pronásledování z náboženských důvodů. Sám stěžovatel v pohovoru žádné konkrétní potíže spojené se svým

vyznáním neuváděl.

Žalovaný je přesvědčený, že zjistil a posoudil stěžovatelovu osobní situaci, též situaci v zemi původu, zdravotní stav stěžovatele, zabýval se tvrzenými rodinnými a sociálními vazbami žalobce, neshledal však, že by se jednalo o relevantní důvod hodný zvláštního zřetele. Stěžovatel sám ani blíže nespecifikoval, jaké rodinné a sociální vazby má na mysli, když jeho manželka a syn žijí nadále v Indii a stěžovatel sám se v současné době nachází ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaný proto plně odkázal na závěry vydaného rozhodnutí, ze kterých plyne, z jakých důvodů a na základě jakých podkladů neshledal u stěžovatele důvody hodné zvláštního zřetele k udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu.

Žalovaný se ztotožnil s odůvodněním a přesvědčivostí rozsudku krajského soudu a je toho názoru, že kasační stížnost nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a jedná se tudíž o nepřijatelnou kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s.

Při rozhodování o kasační stížnosti musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je včasná kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel přijatelnost své kasační stížnosti dovozuje z toho, že krajský soud pochybil, pokud se nevypořádal se všemi námitkami, které mohly být relevantní pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany; tím mohlo dle názoru stěžovatele dojít k zásahu do jeho hmotněprávního postavení.

Bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu několikrát zdůraznila stěžejní význam výpovědi žadatele o azyl a jím poskytnutých informací pro úplnost podkladů ve správním řízení. Nejvyšší správní soud takto vyslovil, že často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem, než vlastní věrohodnou výpovědí, srovnání skutečností jím uvedených v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru je zásadním měřítkem jeho věrohodnosti (cit. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40). Žadatel o azyl není leckdy schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech

pokračování

odchodu žádný důkaz, což je situace převažující, a proto si musí být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Ty totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou proto při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné (cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 23. 8. 2012 č. j. 7 Azs 21/2012 - 37).

Žalovaný v řízení nikterak nezpochybnil stěžovatelem tvrzenou situaci, jeho problémy s policií předtím, než opustil vlast v roce 2000, ani náboženské vyznání stěžovatele, jenž je sikh. Na straně druhé žalovaný - vzhledem k výpovědím stěžovatele a ve vztahu k těmto výpovědím následně opatřeným podkladům, s nimiž se stěžovatel před vydáním rozhodnutí seznámil - přesvědčivě vyložil, že stěžovatelem uváděné problémy v zemi původu ani nepřesvědčivě uvedené skutečnosti týkající se jeho osobního života nedosáhly takové intenzity, aby mohly být posouzeny jako relevantní důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

Vzhledem k tomu, že konkrétnější tvrzení či dokonce opatření jiných podkladů k situaci v zemi původu, které by mohly svědčit v jeho prospěch, stěžovatel k důkazu v řízení před žalovaným nenavrl, neshledal Nejvyšší správní soud v postupu krajského soudu, který vycházel ze spisu žalovaného, v argumentaci krajského soudu a jeho následných závěrech hrubý rozpor při výkladu hmotného či procesního práva, jež by odůvodňoval přijatelnost kasační stížnosti pro přesah vlastních zájmů stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou.

Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Hradci Králové z 11. 10. 2012, č. j. 29 Az 22/2012 – 9 ustanoven advokát, hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stěžovatele platí v takovém případě stát podle § 35 odst. 8 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal výši odměny za poskytnutí právních služeb podle § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) za jeden úkon právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti v sepsání kasační stížnosti dne 9. 9. 2013 ve výši 3.100 Kč za tento úkon. Nejvyšší správní soud dále přiznal zástupci náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Advokát sdělil soudu, že je plátcem daně z přidané hodnoty, nárok vůči státu se zvyšuje o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zvláštního právního předpisu, tato částka činí 714 Kč. Dohromady tedy přiznal Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatele 4.114 Kč (3.100 Kč + 300 Kč + 714 Kč) a k výplatě stanovil přiměřenou lhůtu. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. ledna 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu